

HARAKIRI

Una creació de Les Impuxibles. Textos de Maria Velasco

Presentació

Actualment, el suïcidi és la primera causa de mort no natural a Catalunya i, contràriament al que sovint es pensa, el risc augmenta a partir dels seixanta anys, especialment entre les dones. El fenomen és més preocupant si també tenim en compte les ideacions i els intents. A Harakiri, ens trobem davant del dolor d'un fill que ha perdut la seva mare i es pregunta si aquest dolor seria un altre si s'hagués mort de qualsevol altra manera. I és que, tot i que la violència, el desencís i el malestar impregnin la nostra societat, el suïcidi continua sent un tabú, i el sentiment de culpa continua pesant com una llosa sobre les supervivents.

El silenci també ens impedeix de preguntar-nos pels aspectes polítics i socials del suïcidi més enllà del dolor immediat: dir que una persona no pot suïcidar-se és com dir que la seva vida no li pertany. I si li pertany, com hem d'entendre el suïcidi? Com una decisió personal? Com una deserció? Com una condemna social o com un acte de llibertat?

Hara, que en japonès significa "ventre", i que dona nom al famós tall al ventre (harakiri) practicat pels samurais durant el suïcidi ritual del seppuku, es converteix en el centre des d'on broten les emocions d'aquesta peça: des de la ferida de la cesària inscrita al cos d'una mare a la ferida que queda impresa en el cos del seu fill, i des d'on tots dos hauran d'aprendre a escoltar-se, a perdonar-se i a formar nous lligams després de la mort.

L'escena ens ajuda a posar en comú les preguntes generades pel dol: a través de la presència d'una mare que s'explica a si mateixa després de morir; a través d'un espai que és a la vegada una casa buida i la buidor de totes les cases quan l'absència les ocupa; a través de múltiples cossos que ens recorden que aquesta no és només la història d'una mare i d'un fill, sinó una història feta de moltes més ferides i històries, i que hem volgut explicar mitjançant la paraula, el moviment, la música i l'espai, no per trobar-hi respostes, sinó per buscar-hi preguntes. Perquè el silenci no és resiliència.

Marc Villanueva Mir, dramaturgista i traductor

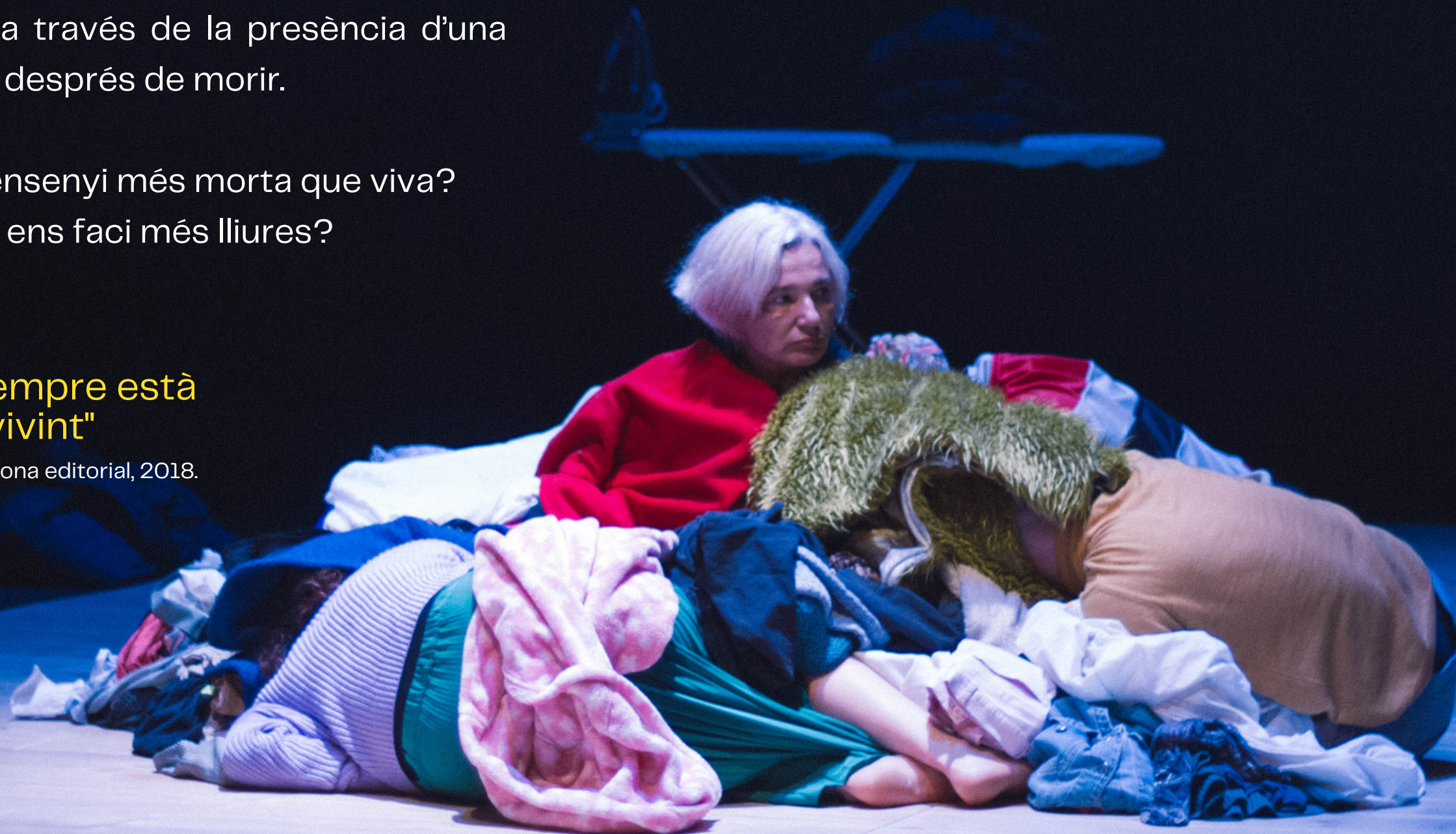
Sinopsis

Harakiri vol lliurar de tabús i estigmes tot el que envolta el suïcidi i cedir-li espai i escolta. L'espectacle posa en comú les preguntes generades pel dol, a través de la presència d'una mare que s'explica a si mateixa després de morir.

És possible que una mare ens ensenyi més morta que viva?
És possible que el suïcidi d'algú ens faci més lliures?

"Sembla que hi ha qui sempre està morint en lloc de vivint"

Linda Gray. Buscando Mercer Street. Navona editorial, 2018.

Les Impuxibles

Som la fusió artística d'una pianista i una ballarina. Una fusió que conté la potència de la qualitat artística de cada una per separat i l'harmonia del vincle que ens uneix. Som la Clara i l'Ariadna Peya, germanes, creadores i intèrprets.

Les Impuxibles treballem la barreja de llenguatges. Una recerca que fusiona música i moviment amb altres disciplines escèniques, una investigació que no s'acaba i que ens ha conduït cap a la construcció d'un llenguatge propi. Per això seguim apostant per a la cooperació i les aliances entre creadors i universos per descobrir noves formes de creació i poder portar més enllà el nostre treball.

El compromís social ha fet créixer en nosaltres la necessitat de fer servir l'art com a altaveu de denúncia i canvi social posicionant-nos en una política d'igualtats.

Alguns espectacles de la companyia són:

- **FAM**, estrenat dins el Festival Grec el juliol de 2021, coproducció del Festival Grec 2021 i Festival Temporada Alta 2020.
- **Des-espera**, estrenat al Festival Dansàneu l'agost de 2020.
- **Suite TOC núm. 6**, estrenat a la Sala Beckett el març de 2019.
- **Painball**, estrenat a Agitart Figueres el 2018, dins del programa de suport a la creació de Fira Tàrraga.
- **AÜC**, estrenat a la Seca-Espai Brossa dins del Festival Grec 2017, Teatre Lliure 2019.
- **Limbo**, estrenat al Teatre Gaudí amb temporada a la Sala Beckett.

Ariadna Peya

Directora, coreògrafa i intèrpret

Formada en dansa a Barcelona, ha fet cursos a Nova York, Londres, Israel, Berlín, Cuba i Bahía amb coreògrafs internacionals. És una apassionada del moviment i la creació. Amb el temps ha desenvolupat un llenguatge propi fort, passional, curós i poètic. El seu treball està molt vinculat a la música i la barreja de llenguatges escènics. És cofundadora, creadora i intèrpret de Les Impuxibles.

Coreògrafa i assessora de moviment en sèries, anuncis i espectacles com Puertas Abiertas dirigida per Abel Folk o Calma! de Guillem Albà, de videoclips com a Mujer Frontera o Niña de Clara Peya; i de teatre musical com El despertar de la Primavera i Maremar de Dagoll Dagom.

Clara Peya

Directora, compositora i intèrpret

Pianista i compositora. Ha presentat onze discos. Considerada com una de les pianistes més prolífiques i transgressora de l'Estat, és energia i sentiment en estat pur. Sempre amb el piano com a centre de gravetat per compondre i escriure cançons, beu de la sonoritat d'artistes com Samora Pinderhughes, RY X, Patrick Watson, Douglas Dare, Beady Belle, o referents consagrats com Portishead o Björk. Activista i lluitadora, va ser reconeguda amb el Premi Nacional de Cultura el 2019 per la seva trajectòria i compromís social.

És creadora i intèrpret de Les Impuxibles, i compositora de diverses músiques per a espectacles de teatre i dansa.

Montse Esteve

Actriu

És una reconeguda actriu catalana de teatre, televisió i cinema. Ha participat en diverses produccions del Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure i la Sala Beckett. Destaquen "Encara hi ha algú al bosc" (Col·lectiu Cultura i Conclite i TNC, 2020) i "L'emperadriu del Paral·lel" de Lluïsa Cunillé (TNC, 2021), entre d'altres. En solitari gira amb l'unipersonal "Stabat Mater". En televisió ha passat per les sèries de sobretaula de TV3 "Com si fos ahir", a "El cor de la ciutat" i "Nissaga de poder". També destaca el seu paper com a formadora a l'Universitat Blanquerna i l'Estudi de Manuel Lillo i Txiqui Berraondo.

Pau Vinyals

Actor

Llicenciat en Art dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona. És actor i director del seu primer espectacle en solitari "El gegant del pi". Forma part de la Cia. Solitària i ha interpretat diversos papers. En teatre destaquen "Suite Toc núm. 6" amb Les Impuxibles, "Orsini" de la Cia. Solitària al TNC, "Les noces de Fígaro" dirigit per Lluís Homar al Teatre Lliure. En televisió el seu paper principal a la 3a temporada de Merlí a TV3 li va donar un gran reconeixement. També ha participat a "El Crack" de Joel Joan, "Siempre he querido dirigir" i se'l pot veure a "45 revoluciones" de Bambú producciones.

Helena Gispert

Intèrpret

Formada en dansa contemporània a Area, espai de dansa i creació i a la Cobosmika Junior Company. En la seva formació participa en diferents workshops i seminaris amb docents i artistes nacionals i internacionals. El seu debut professional va ser amb Painball (2018) de Les Impuxibles. És una ballarina amb una potencialitat excepcional i amb una manera d'abordar el moviment única. Forma part dels espectacles Painball, Desespera, FAM i Harakiri de Les Impuxibles. També de Korps i Roges de la companyia Miquel Barcelona i Niágara i It's a Wrap de La Intrusa.

Kiko López
Intèrpret

Ballarí, coreògraf i professor de dansa contemporània i hip hop, especialista en modern jazz i dansa. Format en escoles de Barcelona, Estats Units i Brasil entre d'altres. Ha treballat com a ballarí amb Physical Momentum (Postskriptum), Diego Sinniger (Liov), Lali Ayguadé (Kokoro) i Kulbik Dance. El 2013 va crear la seva pròpia companyia, guardonada amb un primer premi al concurs coreogràfic The Best on Spain el 2017. Com a coreògraf, ha col·laborat amb la Jove Companyia Gerard Collins de València, el Jove Ballet de Catalunya i altres col·lectius dedicats a la competició en dansa urbana.

Sílvia Capell
Intèrpret

Creadora i artista de circ contemporani. Als 23 anys comença la seva formació a l'escola de Circ La Tarumba de Lima, Perú. Més tard prepara la seva base a Barcelona i treballa amb diferents companyies i projectes com el Col·lectiu La Persiana, Les Capgirades, Los Galindos, Les Impuxibles, Companyia VOËL, entre d'altres, amb les que experimenta diferents tècniques de circ. El 2015 crea la seva companyia En Diciembre. HOMENAJE és la seva primera creació en solitari estrenada al Festival Contemporani d'Escena Poblenou l'octubre del 2020.

Olga Lladó
Intèrpret

Ballarina graduada en contemporani el 2007 a l'Institut del Teatre, a posteriori becada al workshop internacional de Praga pel mateix Institut. Ha treballat a diverses companyies com Nacho Duato, Otra danza, Hungarian theatre Gödöllo, Aracaladanza, Plan B, Umma Umma dance, Sonia Rodriguez, Les Impuxibles o Habemus Corpus, d'entre altres. És creadora de diverses peces com "Symbiosis", guanyadora del premi del públic en el festival de Miraflores; ha coreografiat espectacles com MOBILUS i KLE d'Addura Dansa i és cofundadora de les companyies Symbiosis i Bool.

Fitxa artística

Una creació de Les Impuxibles

Direcció Les Impuxibles (Clara i Ariadna Peya)

Intèrprets Sílvia Capell, Olga Lladó, Montse Esteve, Helena Gispert, Kiko López, Ariadna Peya, Clara Peya, Pau Vinyals

Text María Velasco

Coreografia Ariadna Peya

Música original Clara Peya

Acompanyament artístic María Velasco i Judit Colomer Mascaró

Dramaturgista i traductor Marc Villanueva Mir

Ajudant de direcció Xavi Buxeda

Assistent de moviment i cover Olga Lladó Valls

Coach actoral Queralt Casasayas

Disseny d'escenografia Judit Colomer Mascaró

Disseny d'il·luminació Conchita Pons

Disseny de vestuari Joan Ros

Disseny de so Carles Bernal

Projeccions Carme Gomila

Cap tècnic Jordi Berch

Producció executiva i distribució Mireia Gràcia Bell-Iloch

Assessora en accessibilitat Èlia Farrero

Intèrprets LSC Èlia Farrero, Berta Frigola Solé

Acompanyament a la creació electrònica Carles Delgado i Carles Bernal

Ajudant de direcció en pràctiques Yaiza Peña Soley

Assessores de continguts Asun Pié Balaguer, Martín Correa-Urquiza, Júlia Sánchez Cid, Tali Vaimberg, Clara Rubio i Meri Varó.

Fotografia Noemí Elias Bascuñana, Xavi Buxeda

Producció Les Impuxibles, Teatre Nacional de Catalunya i Dansa Metropolitana.

Amb el suport de l'Institut Català d'Empreses Culturals – Departament de Cultura, l'Institut d'Estudis Baleàrics, l'INAEM i la Fundació Carulla, projecte guanyador de la beca SOS Cultura.

Agraïments Fundació La Plana, Associació Catalana per la Prevenció del Suïcidi, Mariona Castillo, Gràcia Camps Miró. Aquest projecte ha comptat amb el suport de les Beques "Premis Barcelona 2020" de l'Ajuntament de Barcelona.

Prensa

"És possible posar en escena el suïcidi i les seves conseqüències al Teatre Nacional de Catalunya sense victimitzar-lo ni romantitzar-lo."

Clara Fajardo, La Directa

"Poder parlar del suïcidi sense caure en el derrotisme, però no trepitjar la línia delicada de romantitzar situacions doloroses, és tot un repte."

Jenn Diaz, El Periódico

"Les Impuxibles desperten fascinació, sobretot pels companys de professió. I ens agrada que sigui així, ja que són probablement una de les companyies que millor combinen text, dansa i música en directe."

Martí Figueras, El Núvol

"Una mare i un fill. I un dol. I un suïcidi. I una societat que tot ho tapa. I rols invertits, de cures. I una pena fonda. I un alliberament. I tot el silenci al voltant de l'escena: un silenci, el de la salut mental, que no fa altra cosa que tacar-ho tot, tot ho embruta... i per a res.

Les Impuxibles ho han tornat a fer: omplir de bellesa les esquerdades del dolor."

Jenn Diaz, El Periódico

"Una obra necesaria que ayuda a visibilizar la enfermedad y arroja luz sobre los porqués, ese dolor que es más fuerte que la propia existencia."

Imma Fernández, Recomana.cat

